

Tant si al Congrés s' arma gresca
 y 'l Govern nos fa la llesca
 sempre estich de bon humor
 y m' ho prenc tot á la fresca
 sempre á punt de fé un favor

De dijous à dijous

UN DIPUTAT ALEGRE

L' HOME PER LA PARAULA

LA ESQUADRA FRANCESA

PIERROT, ara pensava, qu' encare que tothom se queixa ja de la calor, tu te la prens molt à la fresca. Me sembla que ja es hora de que agafis dos ó trescents duros y nos en aném à passar l'estiu en algú establiment balneari.

—No 't precipitis, Tomasa; pera accedir als teus desitjos sols espero dos cosas: que 's tanquin las Corts y trobar qui 'm deixi aquets dos ó trescents duros que necessitem pera anar á fora.

—Comprenc que retardi la nostra sortida la falta d' uns quants grapats de pessetas; pero per lo que 's refereix à las Corts, crech que lo mateix ha de serte que 's tanquin com que continuhin obertas.

—¡Tancadas vold la veure per sempre més las Corts y la teva boca! Sols així podria acabarse l'enrahonar sense solta ni volta.

—¡Poca-solta! ¿Que 't pensas que tinch lo gat per ventura?

—No seré jo, qui ho assegurí, pero dech recordarte, vida meva, que també deya que no tenia res lo secretari del ministre de la guerra y estava borraixo com una sopa.

—Lo qual no deixa de ser una apreciació teva, porque estich segura de que no fores tu qui va pagarli 'l beure... y parlas sols per lo que has sentit dir, porque tens boca...

—¡Ay, filla! si haviam de fer com Sant Tomás, tal vegada 'm convenceria de que aqueix monyo tan alt que portas, té una quart part de cabell teu y las parts restants de cabell dels altres...

—Sempre estás sobre meu, y aixó 'm té molt disgustada. Ara parlavam d' un diputat qu' es secretari d' un ministre, y no del meu monyo. ¿Creus tu, qu' un personatge tan e'evat pot agalar la pinya?

—Y un pí que no sigui *margall*, si li dona la gana. Los personatjes *arronsats* agafan la mona ab ví de vint centims y 'ls elevats ab ví de vint pessetas. Unica diferencia: 'ls primers pera portar una bona *mantellina*, com que 'l such que beuhen es aygua tenyida, necessitan colarne un vuyté y 'ls altres ab quatre copas en tenen prou, porque 's tracta d' un xarel-lo capàs de reanimar á un difunt. Ja sé que després, lo vulgo, que sou tu y 'ls que com tu pensan, diu qu' aquells están perdudament borraixos y aquets, alegres com unas pascuas.

—¡Deixemho corte!. . Será millor que torném á parlar d' anar á fora.

—No vull ser mes que 'ls pares de la patria, qu' encare están treballant de *llengua*, com si 'l sol no rostís las pedras. No faig la maleta fins que 's tanquin las Corts... y tira pé'l cap que vulguis. ¡Ves qui té prou

pit per' anarsen sense saber si al tornar, 'ls recaudadors s' en haurán emportat ja hasta 'l trucador de la porta! Que no s' en vagin á pendre ayguas en Vilaverda y tota la quadrilla jo no 'm moch de casa; no fos cas que no prenent ayguas, prenguessin relotjes, y qui diu relotjes, vol dir los trastets que cada fil' de vehí té en la seva habitació.

—Pierrot, diu lo ditxo que 'l bou per la paraula y l' home per la banya.

—No posis banyas al à ahont no n' hi ha d' haver, Tomasa, porque no estich disposat á semblants bromas. Si has de retreure ditxos, fesme 'l favor de no tergiversarlos.

—Es vritat; volia dir: lo bou per la banya y l' home per la paraula.

—Procura no tirar indirectas á n' en Silve'a, si no vo's que 'm figuri qu' estich parlant ab en Romeo Robedo.

—Pero ¿qui t' en ha parlat d' en Silve'a?

—Com qu' has dit: l' home per la paraula...

—Es clar, com que 'm prometeres qu' avants de la Mare de Deu del Carme ja seriam fora de Barcelona...

—Per xo mateix, dona. També va dir en Silve'a que si la Reyna rebaixava un céntim més de la dotació d' ella, ell deixaria la presidencia, y quan ha vist que la seva mestressa cedia un altre mil ló, ha continuat sentat á la poltrona lo mateix que si sen 'ls p'ore. Vull dir jo, que si tot un president de ministres, juga ab la seva paraula, com si fos una pilota, vés qu' haig de fer jo qu' al cap-de-vall soch un mortal de la pila anónima!...

—¡Si 't deixan dir no crech que 't penjini!

—Ja que tu m' has retret un ditxo capgirantlo, jo t' en retreuré un altre, tal com raja. «¿Què fan los infants? Lo que veuhen fer á n' als grans.» Y si aixís no quedas satisfeta, penjat, que jo, com has dit perfectament, no es fácil que deixi penjar-me.

—¿Sabs lo que penso, Pierrot? Que en aquet mon sols feu lo que us acomoda 'ls que porteu calsas.

—Si haguessis dit 'ls que portan espasa, haurias deixat anar una vritat com un temple; pero ja qu' has parlat de calsas, portam las novas, que vull veure la esquadra...

—¡La esquadra! ¿No es alló que serveix per dibuixar? Creume no 't fiquis en dibuixos.

—Parlo de la esquadra de la república vehina.

—¿Veus? ja 't fas ab las vehinas, y á mi 'm renyas quan m' hi deturo, porque asseguras que, per vehinas que sigan, no mes son bonas per demanar julivert, ells y 'l ceñill de l' oli per' amanir l' escorç.

—Aquesta vehina no 'ns demanará res.

—¡Qui sab!

—Tanca la boca y no digas mes ximp'esas, que jo 'm proposo sols visitar los barcos francesos qu' ara tenim

al port y donar una estreta abrassada als braus mariners d' una nació republicana.

—¿En que quedém? ¿Tu, ets regionalista ó republicà?

—Las dos cosas.

—Pero ¿aixó es possib'le?

—Tant, encare que siga mal comparat, com lo que tu sigas una so emne tanasia no significa que de'xis de ser una terrible tafanera. Y portam las calsas, y procura no posàrtemelas ni en bromà, porque hi ha vehinas y vehinas, y així com á las que son causa de que jo menjí á deshoras vold. la véurelas sense llengua, á la vehina de que avants te parlava me l' estimo tant, porque es una xicota que s' ho mereix, que si no fos porque 'm fás llástima, agafaria la maleta y m' en aniria á viure ab el'a ; A casa seva, 'ls Vilayerdas y altres tipos de la mateixa fusta, en l'loch de governar la nau de la nació, tiran un carro!

Pierrot de LA TOMASA.

MANERAS DE VIURE

Lo dependent tot lo día
viu esclau per guanyá 'l pá.
ab gust travalla 'l manyá
per cobrá 'l jornal que ansia,
rasca 'l fusté ab energia
pera teni una pesseta;
travalla ferm lo paleta
per sortir del estat critich
y 'l gandul se fá politich
per viure ab la esquena dreta.

JOAQUIM ROIG

TRAMPAS (1)

No us fièu d' aquells que diuen
«per trampas las professons»,
perque al mon 's veuen sempre
las trampas per tots cantons.

Hi ha gent que sempre las toca,
hi ha trampistas acabats,
hi ha molts que trampejant viuen,
y acaban ben entrampats.

Hi ha qui du trampas al monyo,
hi ha qui ab trampa fa 'ls bunyols,
y fins sort de la gran trampa
podém viure 'ls espanyols.

Per xo 's diu, qu' en aquest mon
tot es trampa
y to's fém trampas.

Tot es trampa en aquest mon;
¡fins las trampas, trampa son!

Hi ha pollich embustero
que travalla la elecció
y promet deu carreteras
y carrils á discreció.

Paga 'ls vots à trenta duros,
dona xéflis á la gent
y aixó ho fá, segons explica
desinteresadament.

De tals pares de la patria
cap poble se 'n deu fiá,
puig per ferli d' això un roure,
es que donen un' ag à...

Y quan dalt del poder son

tot es trampa
y to's fan trampas.

Tot es trampa en aquest mon!
¡fins las trampas, trampa son!

Hi ha minyonas fiaeistreras
cansadas de corre món
que de certs assumptos, saben...
¡mes que 'l sabi Salomón!

Han tingut cent mil promesas;
ja estant tipas de saraus
mes, no obstant, fan la comedia
per engrescar als babaus.

Saben fer las vergonyosas
quan un jove 'ls tira flors
y ab los uils se menjarian
un cabo de gastadors.

Per tapar mes d' un afront
usan trampas
y mes trampas ..

Tot es trampa en aquest mon;
¡fins las trampas, trampa son!

Don Llibori que va á missa
y 's paga molts cops al pit,
als seus obrers los escanya
travallant de dia y nit.

Diners deixa, al cent cinquanta,
com desanimat juheu,

mes, no obstant, á totas horas
visita 'l temple de Deu.

Per xo ab tot y sé un vampiro,
son barnís de religió,
fa que diguin—Don Llibori
es un subjecte molt bo —

La sap llarga 'l pillastrón
y ab sas trampas
fa las trampas

Tot es trampa en aquest mon;
¡fins las trampas, trampa son!

Hi ha xicotas per mereixe
mes vellas que l' ará á peu,
qu' al parials'hi de casori
fan igual que la guineu.

Diuen qu' ellas son fadrinas
perque l' home es molt pervers,
y, no obstant, detrás las calsas,
fan cinquanta mil papers.

Y s' enflocan y 's farseixen
de postissos y paranys
y ab pomadas y potingas
esborran lo curs dels anys.

Quan un jorn casadas son,
surten trampas
y mes trampas ..

Tot es trampa en aquest mon;
¡fins las trampas, trampa son!

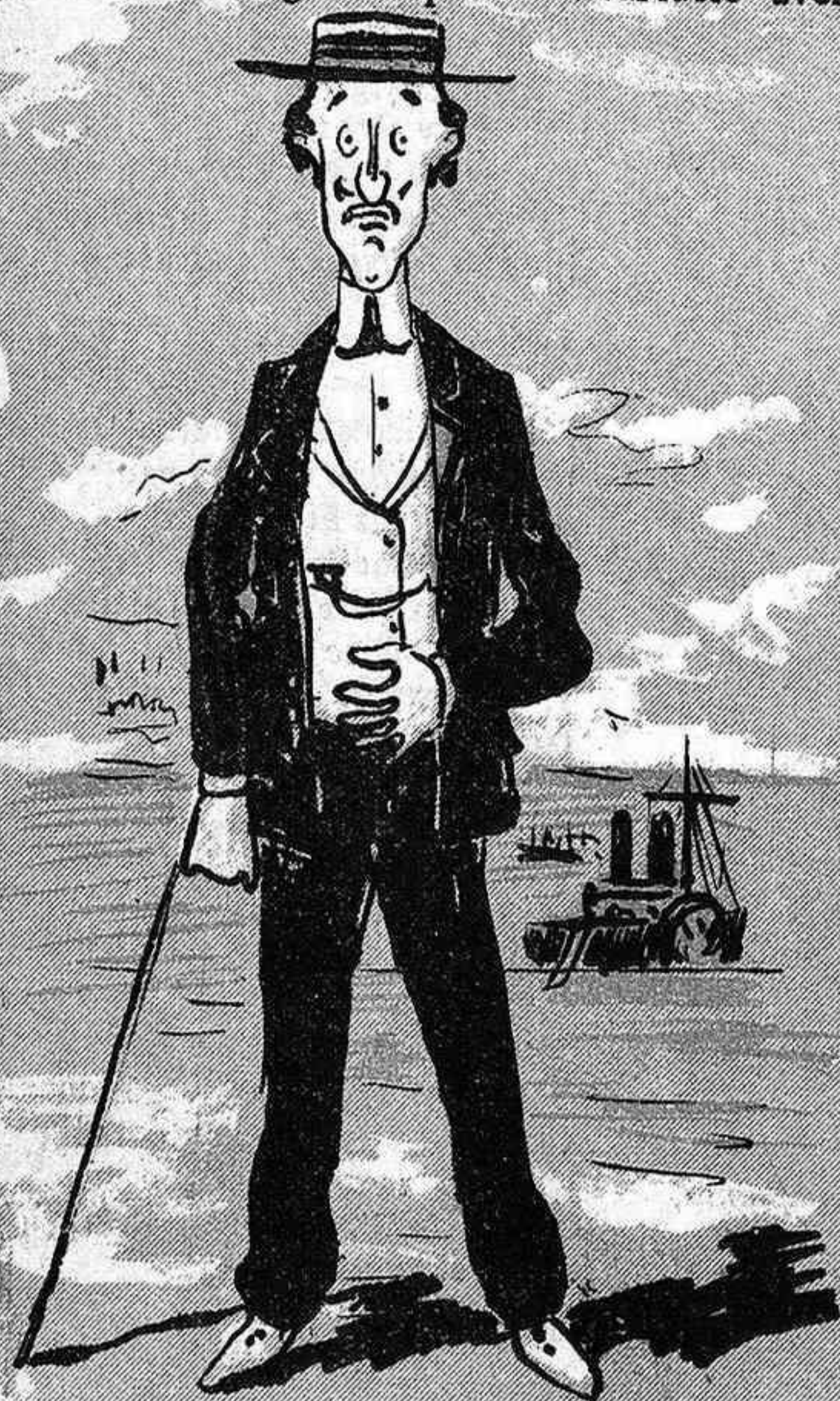
M. RIUSECH.

(1) Música del mestre Don Agusti Coll,

LA ESQUADRA FRANCESA

—¿Se volen embarcar?
—(¡Poch se pensa aquet que jo voldria desembarcarme! Ja fa vint anys que navego ab aquesta embarcació averiada!)

Jo la esquadra hi visitat...
y 'l género femení
may l' hi pogut resistí.
¡Mirin, ia estich mareiat!

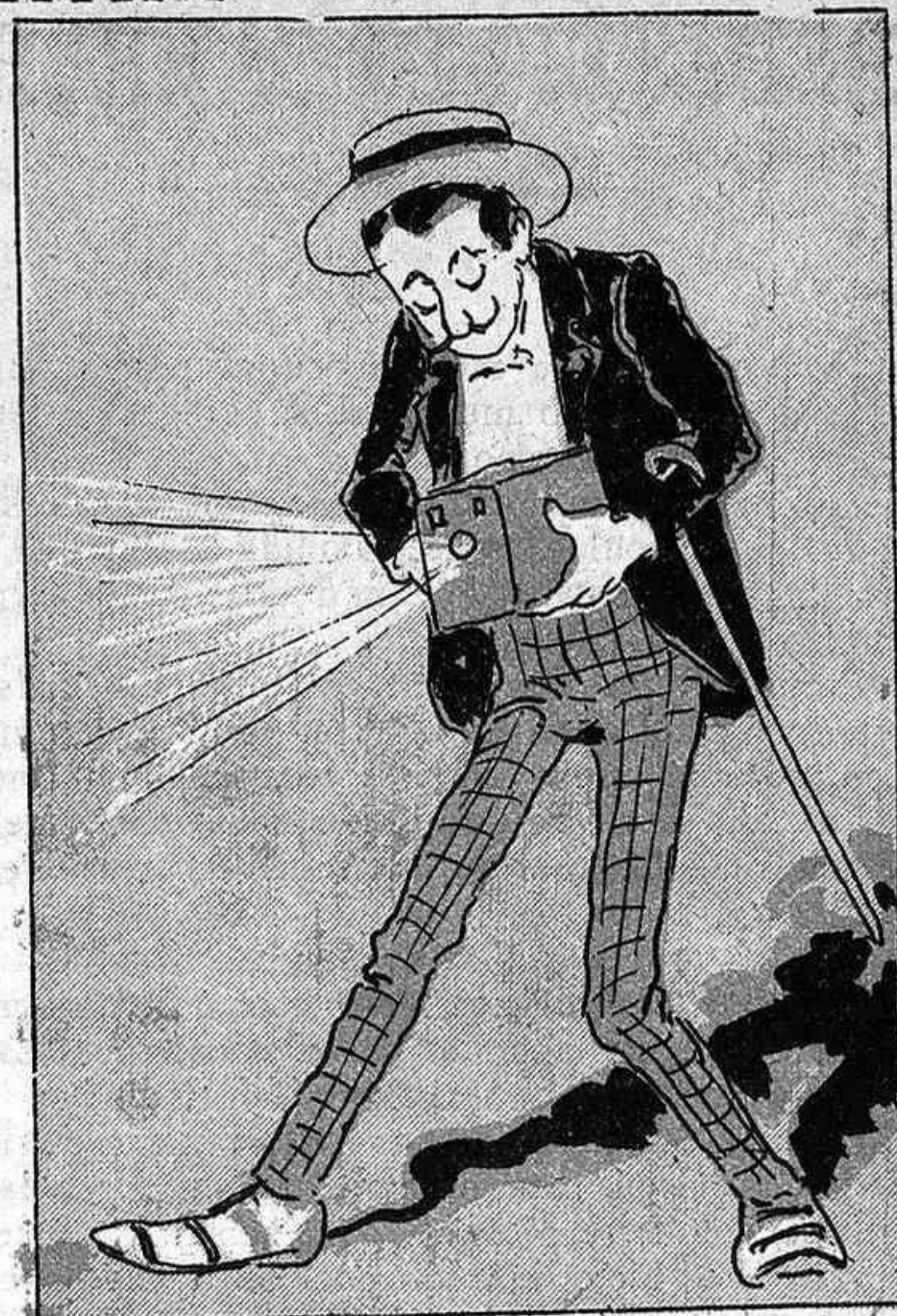

La esquadra m' ha agradat tant
que si ho vol la Margarida,
jo m' hi allisto desseguida
ab permis del almirant.

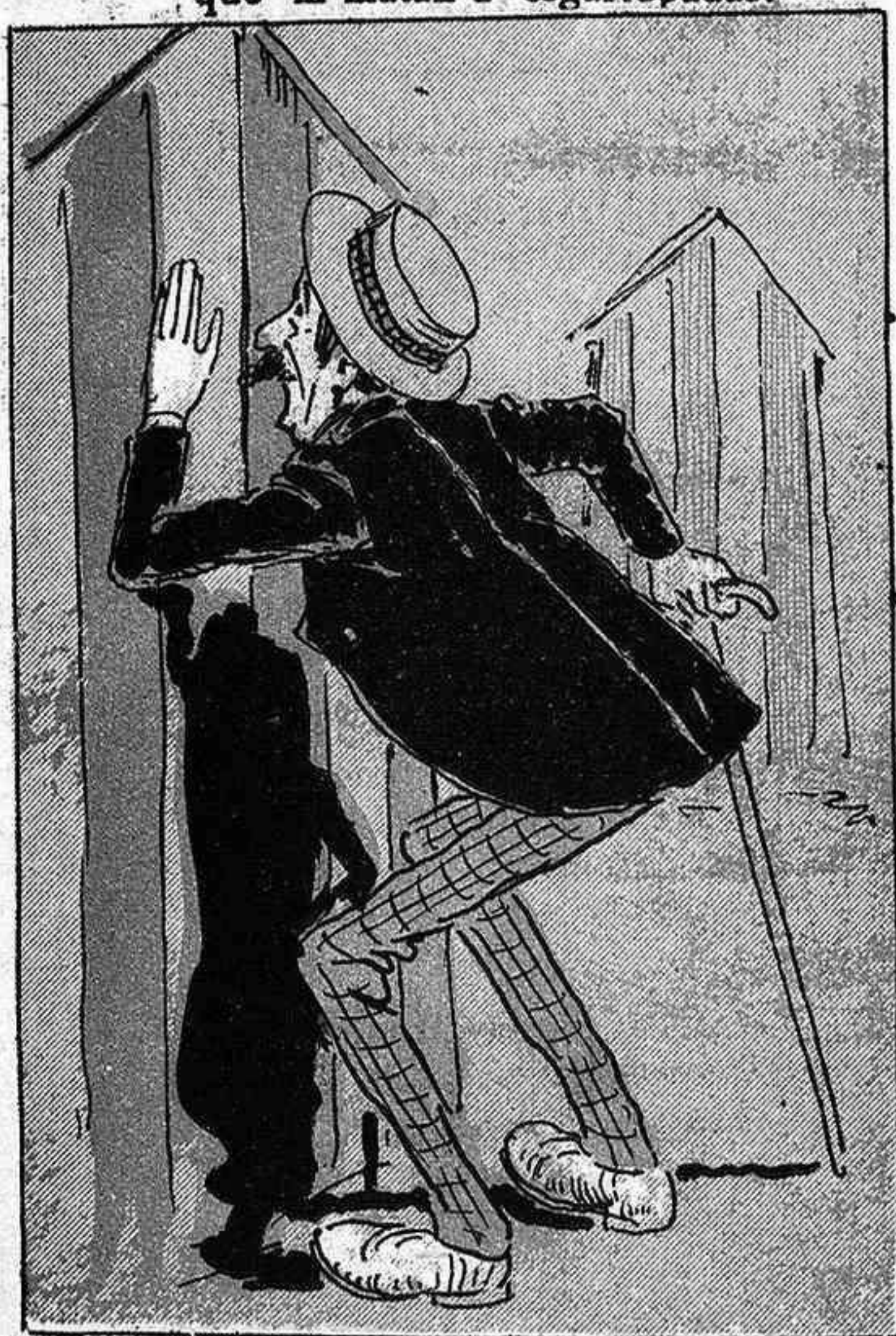
LA TOMASA
À LA PLATJA

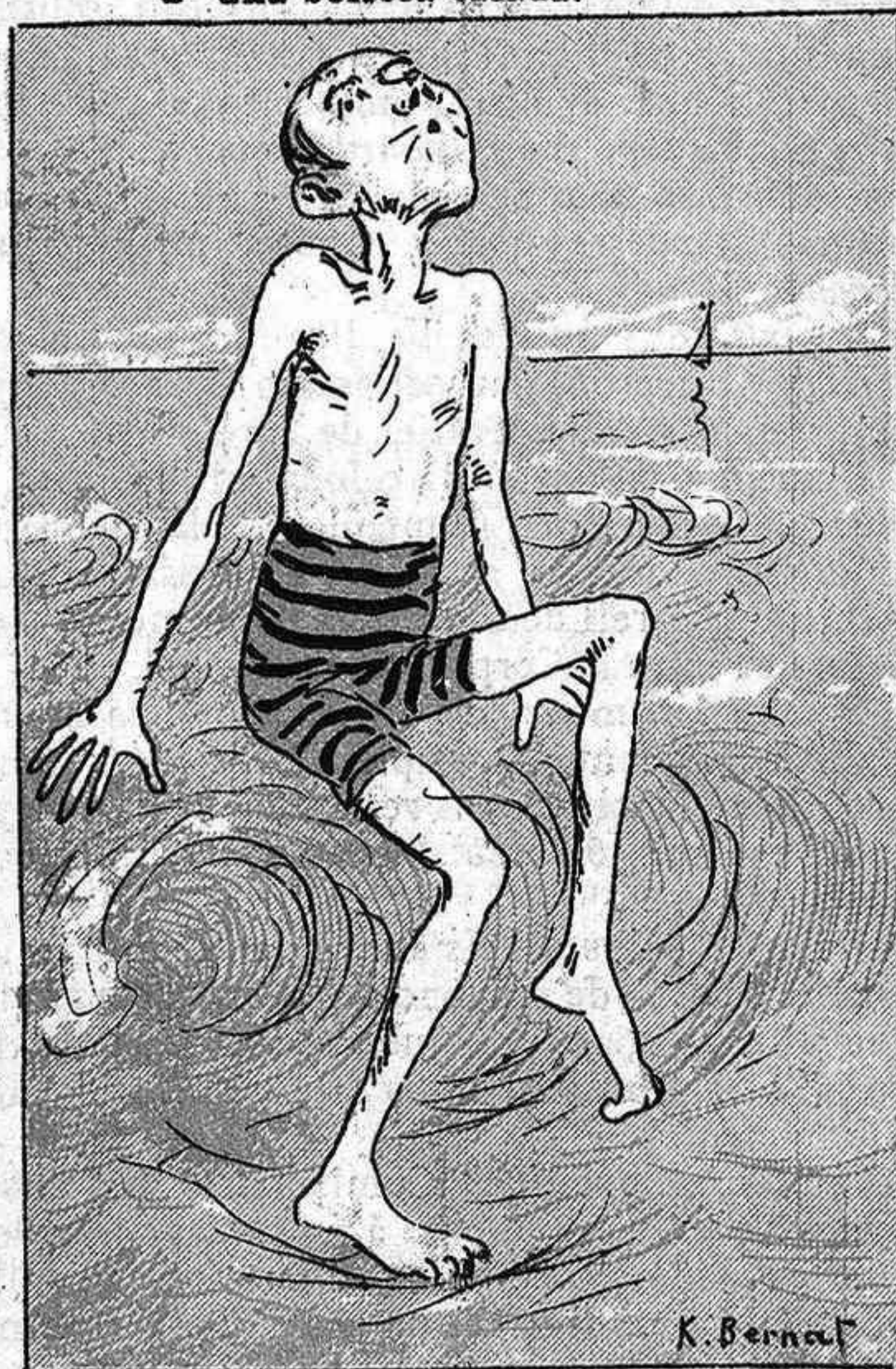
Me fan mes por las onadas,
ençar que fassi mar bona,
que las mevas sogra y dona
que 'm matan á esgarrapadas.

Tinch la máquina arreglada,
y avuy deixo retratats
fins los recons mes privats
d' una bella casada.

Ja 'm podia entretent,
á las altres retratant
y aqui dintre veig jugant
á la dona y al cosí.

Al festejá ab la Pietat,
l' aygua cremava, bullia...
y ara es un gel ¡qui ho diria!
¡potsé ho fá que soch casat!

K. Bernat

REBATEIG DE CARRERS

NOSTRE batlle està preocupat perquè molts carrers, ab motiu de la agregació, tenen duplicat lo nom.

Lo qual si no té res de trascendental, en cambi no te res de particular ja que, dividida la ciutat en barriadas, fent constar cada nom d' ellas en los carrers duplicats estaria curat.

Empró ell que, á la quènta, no té gayres mals-de cap quan aixó 'l preocupa, ha fet que l' Ajuntament nombrés una comissió de dos concejals investintlos del càrrech de padrins de segona mesa pera 'l rebateig dels tals *bulevars* que son las criaturas de la *pubilla*.

Are bé; ¿qui es l' Alcalde pera fer nombrar padrins *consistorials* dels carrers bessons, qual nomenclatura ha de commemorar fets gloriosos pera Catalunya ó ha de honrar á catalans il·lustres?

Precisament, ningú menos indicat que un regidor de la Casa Gran pera desempenyar tal padrinatge, tant per lo que respecta als coneixements concejals renyits ab la historia tradicional de la Ciutat, com per lo que 's refereix á sa condició de pares-padrins de la mateixa.

Si compleixen sa tasca 'ls padrins de *camama* dels carrers que 's volen rebatejar, veurém noms de carrers que ostentavan 'l d' algun Sant substituïts ¡molt fácil! pe 'l de *Robert lo Diable*; d' altres que lluhian lo nom d' alguna eminencia en arts è industria, cambiats pe 'l de *Gallard lo Tintorer*; y de varis que duhen lo nom de personatjes, vius retratos de nostras grandesas mortas, mudats pe 'l de *Samaranch lo Difunt*...

Y aixís per l' istil: es dir, llegirém nous noms de carrers y carrerons que eclipsarán y avergonyirán al mateix carrer de Fivaller de la reforma.

L' inclit alcalde de Barcelona al nombrar, per obra y gracia del séu Ajuntament, á la Comissió regidoresca de marras, al objecte expressat, déu haver escullit un parell de concellers de lo mes decent è il·lustrat entre la Corporació municipal.

Si aixís fos, menos mal; y aixís ho hém de creure desde 'l moment que supleix á la que 's nombrá quan lo de la reforma 's remanava tant, composta aquella Comissió de notabilitats en arts, ciencia y literatura.

Ignorém quins son 'ls dos regidors padrins dels carrers bessons de referencia, pero m' hi jugo 'l coll que 'ls endevinaria; porque aquet ditxós rebateig en projecte es una de las cosas mes *boladeras* del actual Ajuntament.

Jo prou proposaria al Comissionats 'ls noms més indicats pera 'l seu govern á fi d' estalviarlos lo rumiar en assumpto tant delicat; més, no 'm vull exposar á que 'm donguin un xasco Pera ficarme al carrer dels altres: prou feyna tenim al carré de casa qu' es á la Llibreteria.

Apróposit: veusaqui un carré aqueix qu' he dit, que li estaria mes bé que 'n diguessin carrer de 'n Mañè y Flaquer ó carré de 'n Brusi; ab 'ls anys que

fá que hi es la casa Brusi, ja li toca ferse 'l séu aqueix carré.

Perque també hi ha certs carrers plassas y passeigs dins del casco antich que, sense tenir germá bessó, mereixerían que se 'ls cambiés lo nom per dret y lley d' antigüetat.

Per exemple, 'l carrer de Fernando podria anomenarse carrer de la Catalana, la dels ómnibus, qu' es la verdadera duenya, ja que li serveix de quadra.

Al carrer de Córts li escauria lo títol de *Gran-via Morris*, desde que 'ls pals de la tracció eléctrica dels trolleys son 'ls amos.

Carrer de la Vidrieria: carrer dels Trinxerayres, d' ensá de la trencadissa dels vidres.

Plassa del Rey: plassa dels mossos d' Esquadra, ja que 'ls mossos son 'ls amos de la plassa.

Passeig de l' Aduana: passeig dels Ganaders.

Passeig d' Isabel 2.ª: passeig dels Bolsistas.

Plassa de Catalunya: plassa de la Policia. y plassa Real: plassa dels *caloyos*.

Et sic de caeteris.

Ja que, donchs la Comisió padrina del rebateig de carrers s' ha ficat en camisas d' onze varas per disposició facultativa del metje-batlle, rebateji 'n d' altres com 'ls indicats y molts més d' altres inclús lo carré dels Ases que podria dirse'n carrer dels Modernistas, y aixís ab un tiro matará dos pardals.

Y no 'm donguin pas las gracias, porque ¡vaja! no hi há de qué.

PEPET DEL CARRIL.

EPIGRAMAS

—¿Qué fá 'l marit de l' Agrès tot lo dia á dalt la quadra?
—Res; treballant com un lladre.
—Tothom treballa com es.

Molt cremat diu en Feliu quan per los morts altres p'oran:
—Tots los que son bons se moren— y no pensa qu' ell es viu.

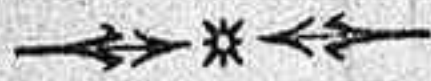
Tonet demá es lo teu Sant.
—¡Cá!— Sant Antoni de Padua.
—A casa 10's fem la festa.
Per sant Antoni de s ases.

Ab tot y no tenir modos, diu l' Agnès que 's delicada; y deu esser que vol dir que está molt sovint ma'alta.

A uns seus companys l' Andreu deya renyantlos á casa:
—¡Vaja! semb'eu moscas d' ase.
¡Tot lo dia sobre meu!

S. P.

ALS MOSSOS DE LA ESQUADRA... FRANCESA

Benvinguts aquí sigueu
braus marins de la gran Fransa?
Vostra visita afiansa
l' amistat que 'ns professéu
corresposta sens' recansa.

Avuy que nostra nació
ha ben quedat á recó
á cops de bombo y esquellas,
vostra visita es d' aquellas
d' alta consideració.

Agrahida una abressada
os dón la ciutat comptal,
contemplant embabiecada
eix poderio naval
que honra avuy la nostra rada.

Lo qui, de la nació vostra
la fortaleza demani,
que baixi ara á casa nostra
y veurá 'ls castells per mostra
flotants del Mediterrani.

Y si ni aixís se convenc
de que Fransa es poderosa,
que son poder es ímens,
cada nau tè arguments (?) plens
de rahó molt estruendosa (?)

.....
.....

Esbarrant odis d' un dia;
rebutjant antichs ressabis;
olvidant rancis agravis,
'os tenim gran simpatía .'
(ab perdó dels nostres avis)

Benvinguts aquí siguéu
braus marins de la gran Fransa!
L' amistat que 'ns professéu,
que s'iga per tot arreu
signo de futura aliansa.

J. BARBANY.

FESTAS MAJORS

Tenim lo gust de participar á las societats recreativas y á tota classe de centres de poblacions ahont tinga de
celebrarse festa major, que hem acabat de confeccionar en nostres tallers, un surtit inmens de artístichs cromos
desde 'ls més senzills y económichs als mes preciosos y elevats de preu, propis pera
PROGRAMAS, INVITACIONS TITULS de SOCI, de FORASTEK y de ABONAT, etc., etc.
PREUS INCOMPRESIBLES, CARNETS DE TOTA CLASSE

LITOGRAFIA BARCELONESA de RAMÓN ESTANY CARRER DE SANT RAMÓN, 6

ESPURNAS

Dos senyoras están elogiand als seus marits:
—En sí, diu una d' ellas, figurat si es bó 'l meu, que
quan estich costipada, per'que no 'm carreguí d' pit
ell 'ús per mí.

**

A la punta del Port.
—¿Qué tens A'bert? miras la mar de un modo es-
trany.
—Jo 't diré: anava ab la sogra y ha caygut al aygua
y com que no torna à sorrir, comenso à estar inquiet.
¿Potser li ha passat alguna cosa?
—¿Que fa molt d' aixó?
—Prop de dos horas.

**

En los bastidors d' un teatro.
Una corista jover e a enrahonant ab un abonat.
—M' aburreixo molt aquí. Acé nsen á pendre banys
à San Sebastiàn.
—No es possib'e; vos è viu ab la seva familia y no es
major d' edat...
—¿Qué hi fá? També 'ns proban als menors los banys
de mar...

**

Entre marits:
—Amich meu; t' has de convence de la utilitat dels
anuncis en los diaris.
—¿T' en has servit alguna vegada?
—¡Ja ho crech! Feya vuyt días que la dona m' havia
fugit de casa, la reclamo ab molta necessitat per medi
d' un anunci, y m' ha tornat aquet dematí. .
—Pero ¿va fugir so'a?
—Aixó no t' importa. Per demostrar la utilitat dels
anuncis, basta que 't digui qu' ha tornat la meva
esposa.

**

Entre dos amigas, que no tenen secrets l' una per
l' altra:
—Per mí la religió es una gran cosa—diu una d' ellas.
—No hi ha res millor, —contesta l' amiga.
—Mira, quan enganyo al meu marit, no pots ima-
ginarte 'l consol qu' experimento anantmen à confesar.
Quan ho he dit tot, 'm sembla que ja puch torná á
enganyarlo.

**

Es lo mes de Desembre.
Una senyora puja en un co'xe de lloguer.
Un instant després treu lo cap per la finestreta y diu
al cotxero:
—M' ha dit que dintre 'l cotxe s' hi estava mo't bé y
hi fá un fret que pela.
Lo cotxero, procurant contentar á la senyora:
—Dispensi: per escalfarla no puch fer mes que po-
sarme al seu costat...

CANTARS

Me digué un materialista
—Tot es materia y res mes—
pero l' amor que jo sento
no sab en qué consesteix.

Al bell nitx de ta boqueta
vaitg empeltarhi un pe'ó
y fou de tan bona mena
que 'n surtiren á milións.

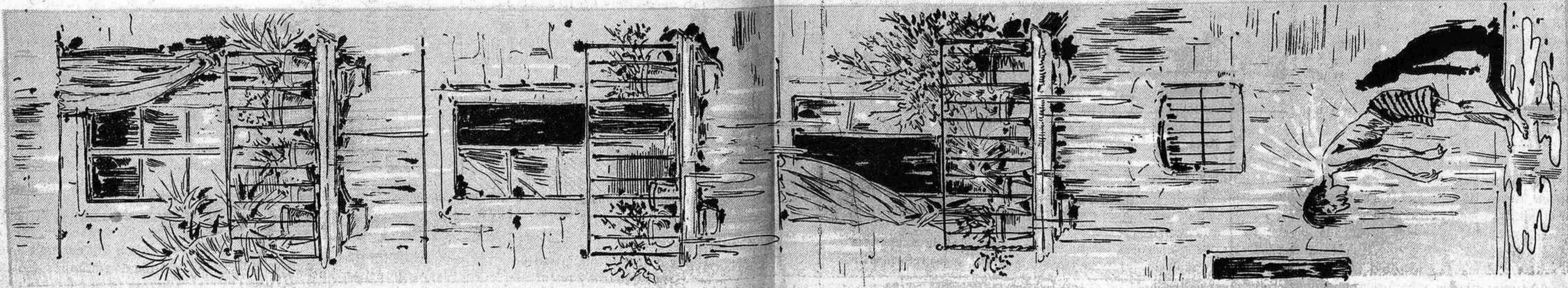
Liuhén qu' ets mo't ignoscenta
perque d' amors res esplicas:
¡dixosa tu que fins trobas
virtut en la hipocresia!

M. FUS Y PALÀ

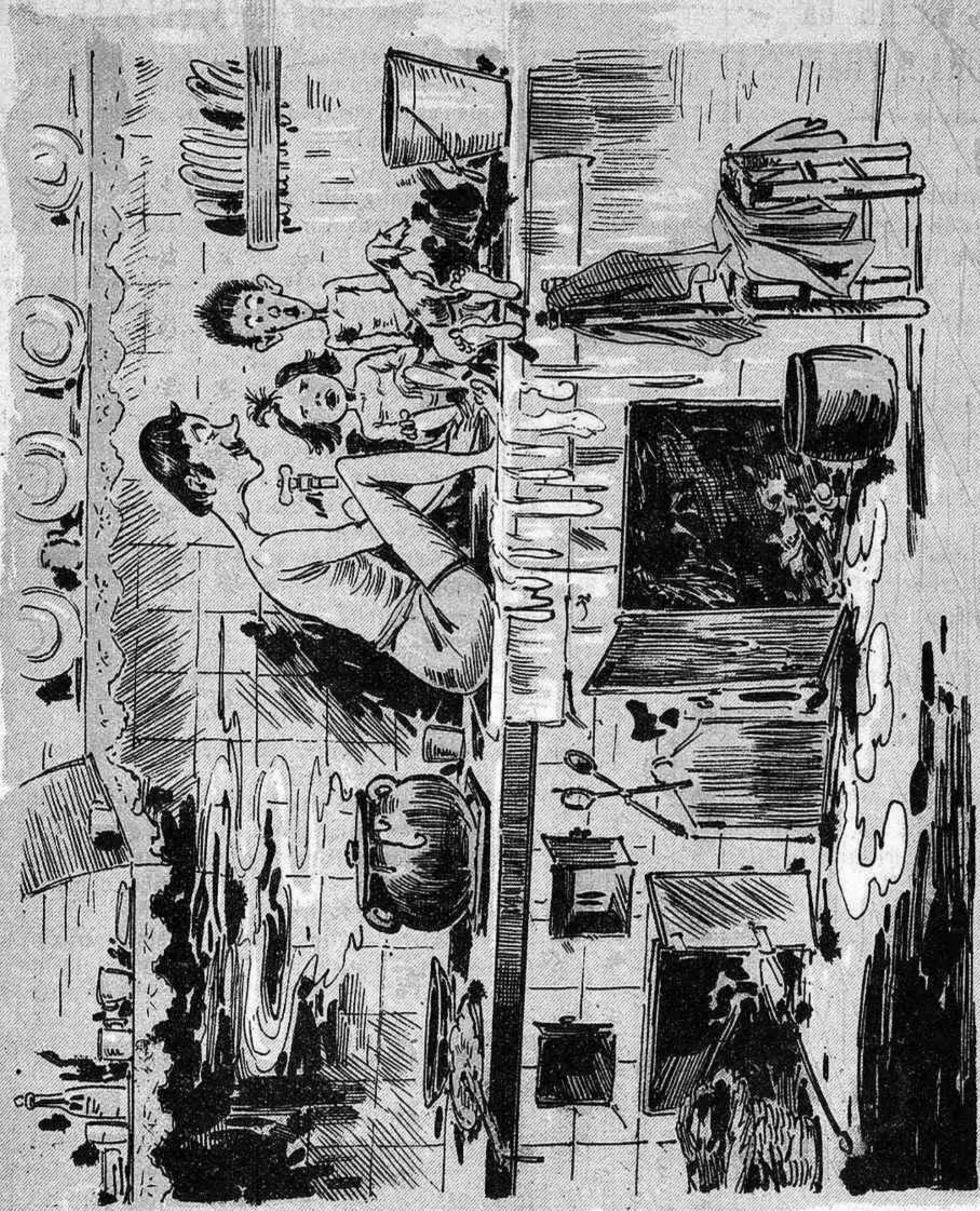
LA TOMASA

HIDROTERAPIA

Per J. LLOPART.

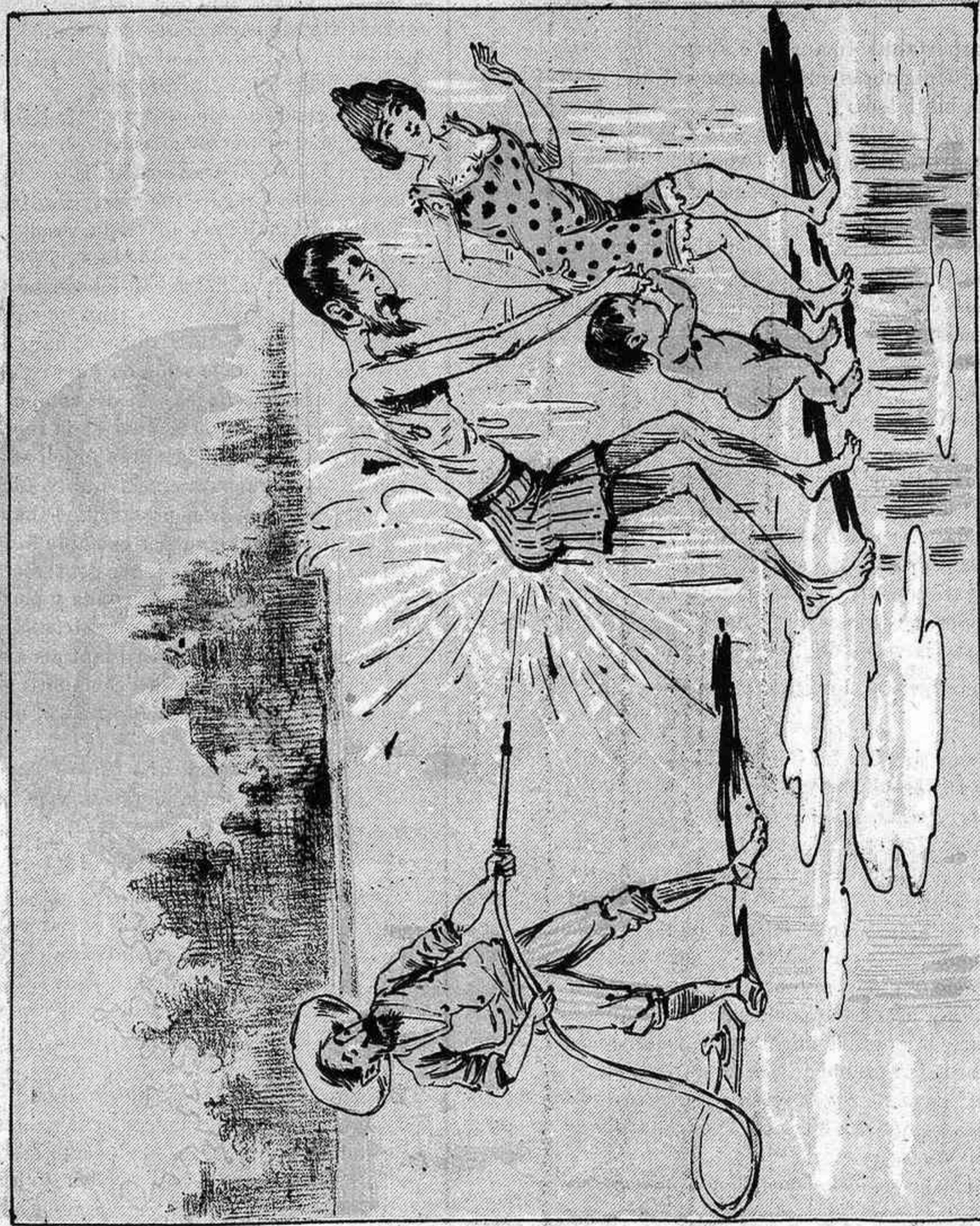
UNA DUTXA ECONÓMICA

Banys d' assiento d' aygüera, al alcanç de totes las fortunas.

Sistema Xip-Xap fins á mitja cama, en tots els carrers del Ensanche quan los acaban de regar.

La gran dutxa de manguera pel devant y pel darrera.

Bibliografia

De lo important setmanari *Lo Teatro Regional*, hem rebut las següents obras que darrerament ha publicat en sa important biblioteca:

Locomte de Sant Vicens, humorada caballeresca en un acte y en vers, original de Agustí Causadías Carné, estrenada ab éxit en lo teatro Lope de Vega la nit del 16 de Janer de 1897.

A cá la Sondambula, entremés original y en vers, del malográt poeta D. Joseph Feliu y Codina, estrenat ab extraordinari éxit, la nit del 11 de Janer de 1881 en lo teatro Romea, y

Afrancesat! monólech trágich y original del distingit escrip tor D. Manel Rocamora, premiat per lo *Centro Gra ciense* en lo Certamen de 1891.

També la notable revista catalana *La Atlántida*, 'ns ha favorecut ab la següent obra que ultimament ha format part de son cada dia mes escullit folletí:

L' águila negra, drama en 3 actes y en prosa, original del distingit juriconsult y reputat autor dram tich D. Manel Rovira y Serra, estrenat ab brillantíssim éxit en lo teatro de Novetats la vetlla del 17 de Janer de 1891.

A abduas revistas, los remerciém la atenció.

*
**

Ab lo titol de «Teatre Catalá» ha publicat lo conegut escriptor D. Joseph Bernad y Durán un estudi crítich de l' *Empresa, Autors, Actors, Decorat, y Públich* relacionats ab lo teatro Romea, durant la temporada última.

Lo Sr. Bernad, proba en l' esmentat estudi que no es llauer, puig sense fer embuts, diu las cosas pe 'l seu nom, censurant á una Empresa que, faltada del tacto suficient, dona á coneixe obras, segons li dicta 'l seu caprítxo, *posantlas* tan pobrement, que si alguna d' ella val la pena, disminu heix de valor, gracias al poch carinyo ab que es tractada. Recomaném l' obra del Sr. Bernad y desitjém que la conducta d' aqueix notable crítich tinga imitadors, per tractarse d' arrancar d' unas mans qu' esguerran tot quant tocan, un teatro que, á dir vritat, podria trobarse en estat mes floreixent.

TEATROS

LÍRICH

Disapte s' estrená un melodrama titulat *Los errores de la policia*, que si be per sas escenas afirma lo género, com siga que en las mateixas no hi ha prous emocions, no acreditarán gayre la fama de la obra.

Los errores de la policia es drama arreglat per lo Sr. Serrat y Weiler (segons manifestavan los cartells.) Com al públich no 'l satisfé gayre, no hi hagué curiositat pera saber lo nom del autor.

TIVOLI

Per fi, després de haverse representat hasta en ciutats de según ordre, dijous passat s' estrená en aquet teatro lo drama lirich *Curro Vargas*, que per lo bombo que se li havia prodigat, era esperat ab verdadera ansietat.

La espectació del públich se vejé justificada, de manera que la nit del estreno, lo teatro Tivoli estava verdaerament assaltat, y com siga que lo mtre. Chapi, del mateix modo que s' ha criat adeptes, s' ha format enemichs ab me^s ó menos justificació en abdós cassos, durant la representació se vejé bastant clar lo domini que exercian los dos bandos.

En honor á la vritat, la obra tingué un bon éxit, degut á la brillant versificació que los Srs. Dicenta y Paso, han adornat alguns parlaments com també á las ben preparadas escenas de color local que fá que lo *gros* públich no veji la palla y sols admirí lo gra.

Si en la época de son estreno á Madrid los autors se vejeren poch menos que amenassats ab un plet per los descendents del novelista Alarcón, ja que vejeren en l' argument de *Curro Vargas* una gran similitut ab *El Niño de la Bola* de dit malográt novelista, resolguentse l' assumpto gracias á amigables componedors, per lo que en lo successiu los autors de la lletra han fet constar la procedencia del *Curro Vargas*, creyém que á tenir en aquesta terra amichs ó familia lo mestre italiá Puccini, hauria de demandar al mtre. Chapi, ja que lo tema de *Curro Vargas* es lo mateix del de la ópera *a Boheme* de dit compositor italiá.

Lo treball del mtre. Chapi treta la reminiscencia ó plagiesmentat, es molt conciensut y en ell se veu un cop mes al mestre dels grans coneixements tecnichs musicals pero creyém que hi ha varias pessas que s' haurian de retallar puig se fan pesadas com per exemple lo *duo* de *Soledad y Mariana*, y la plegaria de tenor del tercer acte.

La obra ha sigut ben presentada y perfectament ensajada de comparseria, coros, banda etc. etc. que en *Curro Vargas* hi tenen gran paper y en quant als artistas s' hi han distingit la Sra. Galan y los Srs. Simonetti y Soler. Los demés si be no descomponguéren lo quadro, no feren res de particular.

Ab fonament creyém que *Curro Vargas* será obra de grans rendiments per la Empresa y per totas quantas la esplotin.

GRAN-VIA

Actua en aquet teatro la companyia de opereta italiana que dirigeix lo Sr. Gravina que ab tan aplauso ha treballat lo mes últim en lo teatro Catalunya (Eldorado.)

Las obras fins avuy representadas eran ja conegudas de nostre públich, pero 'l sol anunci de representarse *La bella profumiera* ha donat ocasió á que 's vegés lo teatro ple de gom á gom.

Dilluns passat só dongué la primera representació y son éxit sigué extraordinari ab tot y la protesta que feu un sol espectador en lo final del según acte, lo que doná ocasió á que la oració se tornés per pasiva y 'l públich aplaudís ab furor dit final, fins á lograr la repetició.

Se diu que lo Gobernador de la Provincia ha impossat la multa de 500 pessetas á la Empresa d' aquet teatro, per compendre que sas representacions ofenen á la moral pública.

Y quan s' executava en lo Teatro Catalunya que potser la enaltia á la moral pública?

A nostre veure la multa es del tot injustificada, puig en tot cas havia de ser imposta després de la primera representació en Barcelona. Are es estemporánea.

Hi ha en estudi *La figlia di Mostafá*, opereta nova en Espanya y d' argument sumament picaresch.

JARDI ESPANYOL

Desde dilluns passat, que está tancat. Segons anuncis oficials, se diu qu' es pera fer reformas en la Companyia y que dissapte próxim se reinaugurarà.

Malum signum, ja que á nostre entendre, la companyia era molt discreta y no trobém la punta en las reformas de la mateixa.

UN CÒMICH RETIRAT.

LA TOMASA
¡¡SILENCI!!

—¡Ay amiga del cor, si jo 't poguès dir.....
—¡No cal, Catalunya! ¡Ja ho se tot..... Calla y espera!

Campanadas

De tenorios s' en troban á tot arreu.

Hasta entre 'ls súbdits del Comandant Vilaseca.

Es lo cas, segons contan las crónicas, qu' una minyona de servey bastant apetitosa, anava buscant casa, y un Xanxes despreocupat que va enterarse dels desitjos de la *mene-gilda* va dirli qu' ell li sabia uns amos dels quals quedaria molt satisfeta, pero com que 'l gura no podia abandonar en aquell moment lo punt sense faltar á la ordenansa, va donarli hora pera acompanyarla á casa dels amos en qüestió.

La *assessina plats* va acudir puntualment á la cita, y 'l súbdit d' en Vilaseca va portarla á una fonda del carrer de Tallers y ab la major senzilleza del mon va tancar-la en un quarto.

Allavors la noya va donarse compte de que en Xanxes buscava la lluna en un cove, y va posarse á cridar com si li fessin una mala cosa, sense que logrés calmar-la 'l rendit galan que del mateix modo qu' avants s' oferia pera buscarli amo li feya oferiments de la seva blanca ma *munici-pa'esca*.

Pero ni por *esas...* la raspa tenia mes *escama* que 'l peix que mes de quatre vegadas havia netejat á la cuyna.

Y un cop sortida del *xiquero*, va presentar al Jutjat la corresponent denuncia.

Los tenorios un cop ó altre tenen d' esguerrarla.

A n' aqueix li ha sortit la *criada respondona*.

✱

Lo cobrar treballant, no té cap gracia.

Lo graciós consisteix en cobrar sense fer res, com succehia ab un general de la Armada que venia cobrant un sou enorme, per l' encàrrech d' estudiar los planos de defensa de la plassa de Manila, quan dita plassa ja no es del domini espanyol.

Y gracias qu' un senador ha descubert la gracia d' aquet general, que de lo contrari hauria seguit cobrant hasta l' últim dia de la seva vida. perque ab los càrrechs públichs com que qui 'ls paga no s' ho treu de la seva butxaca, resulta molt sovint que la única cosa que tenen de càrrech es lo carregar lo mort al pobre pais, qu' es lo verdader *paganano*.

Nos hi jugariam un barco de paper qu' aqueix general de l' Armada es regenerador.

Regenerador de la seva butxaca.

✱

La policia ha detingut en un café de Saragossa á un timador que, fingintse periodista, exigia á un capitá d' exércit repatriat de Filipinas trescentas pessetas, baix amensassa d' escriure un article furiós contra ell, denunciand abusos en l' exercisi del seu càrrech.

Enterada de l' amensassa la policia, va preparar un parany al timador, en lo qual va aquet deixarse caure.

Que 'ns perdoni aqueix capitá, pero si 's trobava net de culpa, com es de suposar, á la primera amensassa del timador devia imposarli per la seva propia ma lo degut correctiu, perque ab franquessa; anar á buscar l' auxili de la policia, no fa *guerrero*.

✱

Los dias 24 y 25 del corrent mes serán novament examinats los alumnos del Col·legi Victor Hugo, instalat en lo carrer d' Amalia, 38, primer, segona.

Presidirá l' acte lo Sr. Isart Bula, assistinthi ademés varis oradors propagandistas del laicisme, entre ells los senyors Reoyo, Comaposada y Duval, y havent sigut invitats á dita proba de curs totas las colectivitats é individuos lliurepensadors d' aquesta ciutat.

✱

Diu lo ditxo qu' allí ahont menos se pensa, salta la llebre, y ara dihém nosaltres qu' allí ahont menos se pensa salta un Tortell y Martorell; com si diguessim un escrúpul de persona, ab molts escrúpuls y cap de bó.

Representantse 'l dilluns passat la opereta *La bella profumiera*, en lo teatro de la Granvia, va aixecarse escandalitzat de son asiento lo Sr. Tortellet, y com si hagués vist una mala cosa, va sortir de la sala d' espectacles, entre la rexifla del públich que va riures dels escrúpuls de damisella d' aquell politich de guardarropia, qui havia de saber de sobras p'r haverse ja representat en Eldorado, á quin género pertanyia la obra esmentada.

Y consti qu' aqueix casto Tortell al aixecarse cremat de la butaca, no podia tractar d' altra cosa que de fer mérits devant d' alguna confraria, puig se 'ns ha dit, pera probar-nos la hipocressia de certas personas, que dit Tortell, trobant potsar insustancials los menjars de casa, quan la Exposició de Chicago, va anarsen allí á menjar de fonda, acompanyat d' una *moza de circumstancias*.

¡Repentinament se li han despertat en aqueix politich de cartró 'ls sentiments de moralitat!

Menos *scarafalls* y mes franquessa, senyors escandalitzats!

Tots estém ja curats de sustos, y no han de pintarnos la cigonya.

Ja en lo teatro de Catalunya sentirem dir á un espectador de bonas costums, alarmat pera que feyan repetir un número e timulant de la opereta en qüestió:

—¡Bo, ara farán repetirho, com ahir!

Lo qual proba, que á pesar dels *escarafalls*, certs subjectes assisteixen diariament á la representació de «La bella profumiera» y no 's cansarian may de véurela.

¡Si podían escoltarla d' amagatotis, quant's pares de la Fulla, no hi farían falta!

✱

Un concejal simpátich:

Lo Sr. Oliveras al tractar l' Ajuntament en la sessió de la setmana passada de votar una cantitat pera festejar degudament á l' Esquadra francesa, va proposar que 'ls regidors contribuissin al gasto ab quinze mil pessetas de sa butxaca particular.

Com es de suposar los seus companys van mirársel com si s' hagués tornat boig.

Naturalment, á qui se li acut, després d' invertir horas y paciencia en l' administració dels interessos del Comú, posarli diners demunt.

Anar á la Casa Gran per treures quartos de la butxaca...

Vamos, vamos, Sr. Oliveras, vosté es molt simpátich, pero no 'ns fassi riure...

Regidors hi ha hagut, que si arriuan á sentirlo l' haurian tret á xiulets del Consistori.

✱

Al enterarnos de que la Reyna havia cedit un altre milló de la seva dotació anual, varem tenir un disgust, no per lo de la cesió, sino perque com qu' en Silvela 'ns ha sigut sempre molt simpátich y havia dit qu' aixís que la Regent 's desfés d' un centim mes de la seva dotació, ell abandonaria las riendas del carro ministerial, nos creguerem que ja fora á la Xina, per veure si podia ensarronar als mansos habitants del Celeste Imperi.

Afortunadament no ha sigut així. Lo papá Silvela continua com si tal cosa dirigint l' orquesta d' esguerrats.

Tenia la paraula empenyada, es vritat, pero devia dirse: ¡Ditxós del que pot desempenyar alguna cosa!

¡Quants n' hi ha que de bona gana desempenyarian los matalassos!

✱

Ningú diria que un diputat mirés primer los interessos del Govern que 'ls del districte que representa, y no obstant, los fets ho demostran.

Ultimament, en una qüestió de gran interès pe'l País, deixant sense complir acorts de las Cámaras de Comers y Agrícola y del Foment del Treball Nacional, votaren a favor del Govern los diputats catalans Srs. Comyn, Ruiz, Puig y Saladrigas, marqués de Soto-Hermoso, Calabuig, Tur, Cucurella, Sallarés, Rosell y Olivart.

Qualsevol diria que 's tracta d' estòmachs agrahits ó que aquets senyors no deuen la elecció al poble sino al favor del Govern, y qu' ara ells en justa correspondència...

Qualsevol diria aixó... y lo probable es que no s' equivocaria.

*

Lo Sr. Silvela va dir l' altre dia que no recorda cap estiu tan fresch com l' actual.

Se comprén: l' s minorias deixan fret al Sr. President de ministres.

Molts diputats y senadors de la majoria, que no gosan de la fredor del seu jefe agafan la maleta y s' en van a buscar ayre fresch lluny del Centre dels embulls.

*

Lo nostre arcalde, qui, com deyam en nostre número anterior, sembla que torna pe'l bon camí desde la constitució del nou Ajuntament, ha donat disposicions pera que la Companyia Anónima de Tranvías no se li puji a las barbas, entre ellas la de no permetre que en los cotxes de la esmentada Empresa, s' encabeixi major número de passatgers del senyalat.

L' ordre es tan acertada que sols se fa digna d' aplauso; pero es precis també fer constar que dels abusos que son de lamentar per lo que 's refereix a cabuda, no deu culparsen precisament a la Companyia, sino als que a pesar dels avisos dels cobradors, prenen los cotxes poch menos que per assalt fent cas omís de reglaments y ordres de l' Arcaldia.

Aquets assaltants qu' abundan d' una manera escandalosa, son los mateixos que quan ells ja están colocats se queixan de que puji ningú més, invadint l' interior y las plataformas.

Bo seria, per lo tant, qu' al mateix temps que l' Arcalde ordena a la Companyia que s' atengui a lo reglamentat, coluqués un parell de guras del *morro fort* a cada plataforma, pera fer compendre a molts passatgers que 'ls tranvías no son terreno conquistat.

Aquets subjectes a que m' hi referit son també 'ls mateixos que quan van a peu troban que 'l tranvia elèctric porta massa velocitat y que quan hi pujan, a pesar d' anar furient com una locomotora, diuen que marxa a pas de tortuga.

Tothom vol justicia; pero no per casa seva.

*

L' arcalde ha despedit gran número de personal que figurava en las brigadas de Cementiris, y qu' havia sigut nombrat pera aminorar los efectes de la crisis obrera; pero en l' actualitat que s' están construint en aquesta ciutat mes de 600 casas, lo Sr. Robert ha cregut que devia terminar la missió protectora del Ajuntament.

L' arcalde no vol *morts*, ni quan se tracta de la brigada de Cementiris.

*

Lo Centre Republicà Democràtic Federal ha traslladat son domicili social al carrer del Hospital, n.º 93, 1er

Desitjem al esmentat Centre molta prosperitat en son nou domicili.

*

Diumenge passat va efectuar-se en la Societat «Círcul La Granada» l' estreno del saynete escrit per nostres col·laboradors Srs. Lluch y Malleu, que porta per títol «Crits, plors y riallas ó lo que pot un mal vehi».

A pesar dels nostres desitjos, no 'ns fou possible assistir al esmentat estreno; pero tenim notícia de que 'l mateix sigué un verdader triomfo per los autors de la obra, per quin motiu tenim lo gust de felicitarlos coralmant, desitjantlos que continuhin ab tan bon peu lo cultiu de la escena.

Telegramas

Del nostre servey... obligatori

Gran-via, a l' hora dels romansos.—¿Han vist «La bella perfumiera?» Es una opereta que pera obrir gana aventatja al mes reputat vermouh. ¡Ay quinas escenas tan engrescadoras y tan *dallonsas* hi ha en la tal *perfumiera*; pero un hom es hipócrita y ha de fer veure que té vergonya encare qu' ignori de quin color va vestida!...

Tortell y Martorell.

Administració de Correus, a l' hora de la ignorancia.—Si va a dir veritat jo que conech perfectament la llengua de badella, ignoro qu' existeixi la llengua catalana. Per lo tant, totas las cartas que portin lo sobre en catalá, serán detingudas y degudament vigiladas com a cosa subversiva. Qui no sábiga escriure en castellá, que 's pegui un tiro.

Un administrador anti-regionalista.

Presidencia, a l' hora de *tantsemendona*.—Ara 'm critican porque després de d' haver dit que si la Regent cedia un altre milló, jo m' en anir'a ab la música a un' altra part, m' hi quedat tan fresch, com si no l' hagués cedit. Me censuran per lo del milló, millor, aixó proba que soch una persona important.

Sil-vela.

Barra, a l' hora dels estòmachs agrahits.—¡Que n' hi ha de mansos en aquet mon! Molts s' han estranyat de que no haguém defensat los interessos de Catalunya, haventnos posat al costat del Govern, y a nosaltres no 'ns estranya gens. Ell va nombrarnos, ell nos mana. Quan lo poble no estigui content, qu' ho reventi tot avants de permetre que 'l representin 'ls diputats qu' ell no ha votat.

Alguns diputats catalans.

Casa Gran, a l' hora dels ingénuos.—Jo 'm creya qu' al proposar que part del gastos qu' originés lo festejar als marins de la esquadra francesa, la paguessin los regidors de la seva butxaca, tots ells obririan lo portamonedas pera vuydarlo, pero ara hi sapigut que quan l' obrin será pera omplirlo.

Oli-Veras.

CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l dia 18 d' aquet mes.)

«Pepet Posturetas»: Està be. Continuhi enviant. «Dr. Tranquil: Careix d' interès.—«A. Pi Nos: Aquesta setmana no ho ha fet prou be.—Pere Peladuras: En cambi, vosté ha estat molt felis.—Joan Bruguera: Està ben versificada, pero preferim género cómic.—C. K. Q: Lo mateix li dich.—L. P.: Hi rebut «Lo testament del trompa» y li dono gracias per l' envió.—S. Brugués: Si 'l «Pellatayre» no fos interminable... Remeti travalls curtets y festius y 'ls publicaré ab molt gust. «Lo Galeno: no m' agrada.—Un nebot d' en J. Puig» Es un poch descuydada.

Lo que no 's menciona, per lo insustancial no mereix contestació.

LA TOMASA
BRAUS HOSTES

¡Visca la nació vehinal!
¡Viscan nostres visitants!
¡Visca Fransa y sa marina?
¡Requinta algun...